

EGÉSZSÉGÜGYI ALKALMAZOTTAK LAPJA

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdősök, fürdősnők, masszörök, vizgyógykezelők, pedikűrözök, uszómesterek stb., kórházi segédmunkások és rokonszámával foglalkozók hivatalos szaklapja.

A Szövetség hivatalos órái: reggel 9—12-ig, d. u. 3—7 óráig. Díjtalanul közvetít infélétek, klinikák, kórházak, szanatóriumok, fürdők és magánosok részére képzett személyzetet helyben és vidékre.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

• Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16
Telefon: József 422—24.

SZERKESZTŐ:
Dr. RAJNAI BÉLA
orvos, elnök
FELELŐS SZERKESZTŐ:
SZIEBEN F. JÓZSEF

Hirdetések a legutányosabban felvételnék.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Előfizelési ár: 1/4 évre 1 Pengő 20 f. (15.000 K.)

† Szunyogy Szeréna.

Reszkető kézzel írom e sorokat, mert olyan fény kell leírnom, mit csak megilletődött lélekkel lehet megcselekedni. Egy példát, egy haldokló utolsó nemes cselekedetét szeretném az olvasóink elé tárni, hadd lássa mindenki, milyenek az igazi ápolónők és egyesületüket szerető tagok, kik még a halál percében is a kötelességre, a szeretet gyakorlására gondolnak.

Ilyen volt szerető kártársnőnk. Életében a betegek ápolásának szentelte minden idejét. Az ápolónők mintaképe volt. Bárhova állította a sors, mindenhol megállofta a helyét. Dolgozott, közben terveket szőtt a jövőre nézve. Keservesen megtakarított pénzét telekvásárlásra fordította és örömmel járt ki a telkére, hol egy kis házat akart a maga részére építeni.

A sors másként határozott. Előbb kellett itt-hagynia ezt az árnyékvilágot. Azonban még az utolsó perceiben is arra gondolt, aki szeretővel karolta fel az életben, az „egyesületre.” Ezt igazolja, hogy a telkét az egyesületnek hagyományozta. Ezen ténynél álljunk meg egy pillanatra. Tekintsünk vissza egyesületünk 29 éves múltjára és megállapíthatjuk, hogy nem volt még tag, aki arra gondolt volna, hogy az egyesületre hagyományozza értékeit. Azért nevezzük elhunyt kártársnőnköt e téren uttórónak, példamutatónak.

Nem az érték becses előftünk, hanem a cselekedet. Pedig sokan voltak, kiknek sokkal több értékük volt és elhunytuk alkalmával reánk csak a kötelességszerű kiadás maradt, az értékeket az állam vette át. Mert sokan azt mondják, majd ha látom, hogy meghalok. Azonban kevesen gondolnak arra, hogy kevésnek adatik meg az a kegyelem, hogy utolsó percében tudjon cselekedni. És mégis érzem, tudom, hogy ez a telekhagyományozás csak kezdet, mert lesznek közöttünk, kik így iratják be neveiket az egyesület történetébe.

Az egyesület vezetősége és annak tagjai Szunyogy Szeréna kártársnőnk emlékét kegyelettel és el nem évülő hálával őrzik meg.

Nem lenne teljes e megemlékezésem elhunyt kártársnőnkéről, ha nem emlékezném meg arról, hogy Szunyogy Szeréna kártársnőnk Virágh II. Julia és Beledy Károlyné kártársnőnek hagyományozta ingóságait, így akarván meghálálni azt a testvéri szeretetet és fáradságot, mellyel őt körülvették betegség alatt.

Virágh II. Juliska kártársnő, még azon nap az ő részét felajánlotta az egyesületnek, majd később — mint értesültem — Beledy Károlyné kártársnő szintén az egyesület javára mondott le az ő részéről és így Szunyogy Szeréna ingóságai

is az egyesület tulajdonába jutottak. Virágh II. Juliának hálás köszönet azért a sok fáradságért, hogy éjt-napot egybevetett, hogy ott lehessen szerető kártársnőnk mellett, sőt még az anyagiakat sem sajnálta. Éppen ilyen hálás köszönet illeti meg Beledy Károlyné kártársnőnköt is az egyesületünk nevében.
Balázs Flóra, alelnök.

Egy vezércikk visszhangja.

„Ha az orvosokat pártfogoljuk, a betegeknek segítünk.” E mondattal kezdődik a Pesti Hírlap f. hó 10-én megjelent 204. számának vezércikke. Tovább haladva olvasható: „végig megyünk koronként az összes szakmák és életpályák sorozatán, kikutatjuk mindegyiknek bajait, panaszait, sérelmeit és jogos kívánságait s nyilvános, országos agitációval már sok szakma szellemi munkásain segítünk is.”

Ideális és nagyjelentőségű szavak. Gyönyörű megnyilatkozása a Pesti Hírlap önzetlenségének. Felülemelkedve a mindennapi prózaius kalmárpolitikán gyógyírt keresni fájó, égető sebekre — a melyekre egyes szakmák mártírjai hiába keresnek — valóban Krisztusi cselekedet. Manapság ha léteznek is megérett szívek, akik a sajtó sebekre enyhítő balszámot tudnának és szeretnének is csepegtetni, Prometheusként vannak odaláncolva a bürokrácia kösziklájához s keselyüként csapong felette egy láthatatlan hatalom és kitépi belőlük a jóakarát nemes érzelmeit.

Az Országos Orvosi Szövetség pécsi kongresszusán a közegészségügyi bajokon kívül említés történt az orvosi érdekek több sérelméről is. Szaklapunk szűk tere nem engedi, hogy kimerítően foglalkozzunk a minket közelről érdeklő kérdésekről, amelyek a kongresszus alkalmával elhangzottak. A legszűkebb keretek közé szorítkozva időszerűnek gondoljuk életfelt adni létezésünkről.

„Az orvosok és a betegek.” Ez a P.H. vezércikkének a címe. Elképzelhető-e, ha orvosokról és betegekről van szó, hogy abban a pillanatban fel ne merüljön a betegápolás gondolata is? Ez olyan elképzelhetetlen dolog, mint a napfény világosság, a tűz melegség nélkül. Ahol orvos és beteg van, ottan feltétlenül jelen kell lenni annak is, aki a beteget ápolja.

„...országos agitációval már sok szakma szellemi munkásain segítünk is”, állítja az idézett vezércikk. Érthetően szellemi munkásokról van szó. Felmerül a kérdés: nevezhető-e a betegápolás szellemi munkának, vagy csak közönséges fizikai munkásai vagyunk az életnek? Mélyére tekintve munkásságunk jelentőségének, ama meg-

győződésre kell jutnunk, hogy munkásságunk csak akkor eredményes, ha szellemi erő irányítja. A legszeretetteljesebb betegápolás is hiányos, ha fel nem csillan mellette a tudás: a szellemi fény. Tisztán szeretettel a leglelküismeretesebben gyakorolt tanultság nélkül beteget ápolni képtelenség. Szellemi képességünknek egybe kell olvadnia a szeretet melegségével, azzal az orvossággal, amit mindenütt magunkkal hordozunk, s amelyet nem a patika, hanem a szívünk termel.

Hogy társadalmi pozíciónk nem áll azon a magaslaton, amely megilletné, annak nem mi vagyunk, hanem azok az okai, akik nem tudják kellően értékelni életmentő munkánk értékét s a jelenkor betegápolását egy vonalba helyezik a múlt század betegápolásával. Mi még mindig a társadalom mostoha gyermekei vagyunk. Ha anyagi békefűrészünk nem verne szívünk legmélyén gyökeret, sok szerencsétlen beteg egyedül a jó Isten irgalmára lenne bízva (Mert hiszen még vannak olyan betegek is, akiket a „rendiek” nem ápolnak.) Egy kulturállamban mindenkinek tisztában kell lennie a betegápolás jelentőségével. Az az egyén, akire a beteget, a szó teljes értelmében életet bízunk, nem lehet lenézett, elnyomott martírja hivatásának, méltán, sőt jogosan megilleti őt az a hely a társadalomban, amely egyenértékű a teljesítményével. Mi az orvosi karral az élünkön hivatásunk magasztosságával ápoljuk, vigasztaljuk szenvedő, beteg embertársainkat. Éjjel-nappal, szóval és tettel keressük és nyújtjuk az enyhülést a fájdalomra. Remegve, sokszor mi is lázasan virrasztunk és nem mindig fizikai, hanem ennél hatalmasabb *szellemi erő a fegyverünk*. Teljes győzelmet aratni a halál felett lehetetlen, de meghosszabbítani az élet fonalát nem fantázia; célszerű betegápolással igenis lehet.

„A magyar orvos nem mosolygott tizenöt esztendő óta.”

E drámai megállapítása egy tarthatatlan helyzetnek, a magyar népióleti miniszter, Vass kegyelmes ur ajkairól hangzott el a pécsi kongresszus alkalmával, akinek megértő szive és lelke fényes csillag gyanánt ragyog a magyar népiólet egén és nem egy sötétséget bevilágított már, ahol eddig csak botorkálva tudott haladni a magyar társadalom. Nagy lelki nagyság kell ahhoz, keresni és fel is lelni a csüggedés és nélkülözések okait és segíteni, ahol csak lehet. A jó Isten tud csak ezért megfizetni, halandó ember soha. Álmodok álma azt képzelné, hogy ezen sorok Vass kegyelmes ur kezébe kerüljenek valaha. Pedig erősen hisszük, hogy eredményező volna. Áldás lenne mindnyájunknak, ha nem is közvetlenül, hanem közvetve alkalom adódnék szerelmünk, bajaink felsorolására és ha megkérdéznének minket is, hogy mióta nem mosolyogtunk, egyáltalában tudunk-e még mosolyogni, örvendeni? Késerséggel teli szívünket hej be ki tudnánk önteni... A világháború óta csak a nyomor sötét ulvesztőjén botorkálunk és a reménység nélkül nincs egyebünk. Vass kegyelmes ur nemes lelke megértené panaszainkat és segítene rajtunk. Fenséges misszióját teljesítené és mivel a szegény ember hálája a mennyben gyümölcsözők, nem maradna Isten áldása nélkül.

A Pesti Hírlap említett vezércikke inspirált e cikk megírására s következetesen azon meggyőződés él bennem, hogy a P. H. az a szírt, ahova bizton megerősíthetjük reményünk horgonyát, ha azt akarjuk, hogy létünk hajóját el ne ragadassa egy netalán bekövetkezendő vihar. A P. H. még sohasem hagyta cserben a bizalommal

hozzája fordulókat, minket sem fog elhagyni. Legyen igazságos ügyünk szószólója, hozza nagyobb nyilvánosságra szamaritánusi működésünket. A mi kicsiny szaklapunk gyenge madár ahhoz, hogy odaszárnyalhasson, ahova a P. H.-nak egy szárny-rebbenése is elég. Mikor helyzetünket már ugyszólván a kétségbeesés tartja a karmai között, a P. H.-nak messze hangzó szava bizton felrázná tespedéséből a velünk szemben közönyös közvéleményt. A P. H. már sokszor kutatta és fel is lelta a nyomor és szenvedés fészket és hasábjain hirt vitt oda, ahol máskülömben sohasem vettek volna róluk tudomást. Ha nem is vagyunk kimonodtan szellemi munkások, de a szenvedő emberiségért áldozzuk fel erőnket és tudásunkat. Reméljük, hogy nem fogunk zárt ajtót zörgetni és egy kis propaganda alkalmazásával a hönünk alá nyulva, elviselhetőbbé lehetne tenni mostoha sorsunkat. Soha el nem muló hálánk és nagyrabecsülésünk lenne a jutalma.

Dinyér István.

„Diplomásokkal” akarják kicserélni a fővárosi kórházak bevált ápolónőit.

Az évlizedes gyakorlattal bíró munkaerőket kártalanítás nélkül kívánja elbocsátani a főváros.

A székesfőváros közkórházaiban alkalmazott ápolónők fontos hivatásával mindenki tisztában van. Mégis a főváros igen mostohán bánik ezekkel az alkalmazottaival. Éjjel-nappal talpon vannak ezek az ápolónők, nehéz, idegckre menő munkát végeznek havi 52—65 pengő fizetésért. A 65 pengős fizetést azonban csak azok kapják, akik tíz éven felül állanak a fővárosi kórházak alkalmazásában. Mégis az a helyzet, hogy az ápolónők nem zúgolódnak a gyenge fizetés miatt. Sokkal nagyobb fájdalmat okoz nekik, hogy a főváros nem véglegesíti őket. Állandó bizonytalanságban élnek és máról-holnapra, minden kártalanítás nélkül kitéhetik őket állásukból. Mindössze kétheti felmondásuk van s kétheti végkielégítést kapnak azok a kórházi ápolónők is, akik egy életet töltöttek el a betegek ápolásával s öreg napjaikra a feneketlen nyomor várakozik rájuk.

Az ápolónőknek nem ad nyugdíjat a székesfőváros, hiszen ezért nem véglegesítik őket állásukban. Akármennyi ideig állottak is a főváros szolgálatában — a vég mindig ugyanaz: két heti felmondás és nyugdíj nélkül való elbocsátás. Így volt ez eddig, de most még különösebb dolog van készülében, hacsak fel nem ébred a főváros lelkiismerete s nem jutnak jobb belátásra az intézkedő illetékesek. Mint megbízható helyről értesülünk, a *székesfőváros nyugdíjal fog biztosítani az ápolónőket, csak hogy a régiek közül kevesen fogják ezt megkapni.*

A főváros közkórházaiban alkalmazott ápolónők véglegesítésének és nyugdíjigazoltságának ügye most van előkészítés alatt. A rendelet azonban *egyelőre nem fog napvilágot látni*. A jövő évben nyílik meg ugyanis a Gyáli-úton, a Rockefeller-intézet kebelében működő ápolónőképző intézet, ahol kétéves tanfolyamot kell hallgatni s ahova csak 4 polgári elvégzésével veszik fel a hallgatókat. Mint értesülünk, az intézetbe való felvételre máris sok százan jelentkeztek értségszített nők, sőt olyanok is, akiknek orvosi diplomájuk van.

A főváros úgy tervezi, hogy ezekkel a *tanfolyamot végzett, magas iskolai előképzéssel bíró ápolónőkkel cseréli ki fokozatosan a ma alkalmazásban lévő ápolónőket*, akik pedig jól beváltak, hiszen gyakorlati úton évek hosszú sora alatt kitűnően elsajá-

titótták mindazt, amit ápolónőknek tudniok kell. A véglegesítést és nyugdíjogosultságot azután ezeknek a nyomán fölvetett diplomás ápolónőknek adná meg a főváros, a régiek közül pedig alig néhányan jutnának be a véglegesítettek státuszába. Ez a terv természetesen nagy megdöbbenést keltett a fővárosi közkórházak ápolónői között és sürgősen meg kellene nyugtatni az ápolónőket, hogy az igazságtalan és méltánytalan terv nem fog megvalósulni.

Igy szól az a cikk, amelyet egy fővárosi napilap hasábjairól vettünk át. A cikk méltán érdemel mindenki részéről figyelmet, különösen azonban a mi részünkről, mert mint a világi ápolónők egyedüli komoly érdek-képviselője, mi állunk legközelebb hozzájuk.

A cikk, habár nem minden vonatkozásában állja is meg a helyét, nagy vonásokban sok fájó sebet tár a nyilvánosság elé. Különösen helytálló a fizetés, a munka, a mostoha elbánás és az a megkülönböztetés, amely — a világi ápolónők rovására — a más kategóriájukkal szemben érezteti hatását.

Nem is szólva a véglegesítés, a nyugdíjaztatás kérdéséről, amelyet a fizetés rendezésén kívül szövetségünk vezetősége hosszú évek óta sürget és amely megadta az impulzust arra, hogy a kérdéssel foglalkozzanak.

Ami a diplomásokkal, vagy magas iskolai előképzettségűekkel leendő kicserélését illeti a világi ápolónőknek, erre csak annyit jegyezhetünk meg, hogy a fővárosi közkórházaiban alkalmazott világi ápolónőknek csaknem 80%-a betegápolási egy éves tanfolyamot végzett és a népjóléti miniszterium által kiküldött vizsgabiztos előtt vizsgázott és oklevelet nyert ápolónőkből áll. Sőt, mint a cikk maga is helyesen állapítja meg, 5—10—20, sőt hosszabb évi gyakorlattal is rendelkeznek. Ami pedig az intelligenciát illeti, jól tudjuk, hogy azt nem minden esetben a magas iskolai végzettségben találhatjuk meg. Ezek megállapítása alapján semmi okot nem látunk arra nézve, hogy a jól bevált és régi, betegápolói diplomával rendelkező ápolónőket most szerzett, vagy még csak ezután megszerzendő diploma tulajdonosaival váltsák fel.

Sajnos azonban itt a világi ápolónők kezelésében van a hiba, ami sok panaszra ad okot. Tisztelet az orvosi karnak, azonban nem egy esetben előfordul, hogy a megengedett határt túllépve, a világi ápolónőkhöz úgy bánik egyik másik tagja, ami meg nem engedhető. Nem kívánunk neveket felsorolni, azonban reméljük, hogy a jövőben ilyen eset nem fog előfordulni, nehogy kénytelenek legyünk az illetők nevét nyilvánosságra hozni.

Ami egyébként a fenti cikket magát illeti, ez ügyben felkerestük az illetékes ügyosztályt és kérdést intéztünk hozzá, amelyre a következő felvilágosítást nyertük:

„Senkit kényerétől megfosztani nem kívánunk — mint azt már nem egy esetben a szövetség vezetői előtt kijelentettük. Tény az, hogy arra törekszünk, hogy közkórházainkban elsőrendű munkaerőt alkalmazzunk. A kihalás, vagy eltávozás révén megüresedett állásokat a jövőben csak olyan ápolónőkkel óhajtjuk betölteni, akiknek tényleg oklevelük van, vagy legalább hosszú éves gyakorlati tudásukkal arra alkalmasnak bizonyulnak. Ami a véglegesítést, vagyis a kinevezést illeti, e kérdéssel már másfél éve foglalkozik az ügyosztály. A kérdés nem oly egyszerű, mint azt egyesek hiszik és így az megfontolást igényel. Az ügyosztály a közkórházak igazgatóit utasította, hogy statisztikát állítsanak össze az ápolónői karról. Ez azonban hosszú időt igényel és nagy körültekintést, mert nem akarjuk, hogy ebből kifolyólag bárkit is sérelem érjen. Természetesen a magunk részéről iparkodunk a kérdést mielőbb meg-

oldani, ez azonban még a miniszterium jóváhagyását is maga után vonja.“

Igy szól a nyilatkozat és nekünk nincs okunk arra, hogy annak őszinteségében kételkedjünk. Mi ezután kérjük tagjainkat hogy a szövetség vezetőségének — mint eddig is — előlegezzék továbbra is bizalmukat, mert mi nem mulasztjuk el e fontos kérdés méltányos rendezésének a szorgalmazását.

Idény után.

Most a midőn már végére értünk a nyári fürdő-szezónak, egy kis képet tudunk magunknak alkotni az elmúlt nyár gazdasági viszonyairól. Egész pontos részletességgel nehéz volna megállapítást vonni, miután minden egyes fürdőt nem volt módunkban meglátogatni.

Amennyire a viszonyaink megengedték, egyes vidéki fürdőket, strandokat és uszodákat meglátogattunk. Bizony szomorúan tapasztaltuk, hogy a helyzet legtöbb esetben nem az, amit vártunk, annak ellenére, hogy az idő elég jó volt, kedvező a fürdőzésre.

Ha a sportszerű, vagyis strand idényfürdőket nézzük, majdnem azt mondhatnánk — kivéve a fővárosban levő melegfürdőt, valamint dunai fürdőinket — a meleg nyár ellenére sem érte el azt az eredményt, melyet hozzáfűztünk. A gyógyfürdők fürdőinkkel is ugyanez a helyzet. Megállapításunk szerint mintegy 20%-al csökkent a fürdők látogatottsága a tavalyihoz arányítva. Így a dolgok természetes folyománya, hogy a fürdő alkalmazottai is lényegesen kevesebb kereset-hez jutottak, mint az előző évben.

Az azonban sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy vannak fürdőink, különösen a vidéken és az idény fürdőinknél, hogy ma is olyan egyének nyerne elhelyezést — mint szakmunkások — akik semmi szaktudással nem rendelkeznek. Hogy ez természetesen nagy hátrányára szolgál magának a fürdőüzemnek és nagyon sok esetben a fürdőző közönségnek is, arról nem kell külön beszélnünk. Fürdőink látogatása alkalmával tapasztaltuk, hogy nem egy olyan egyén van alkalmazva, aki se a modoránál, se a rátermettségénél fogva nem e pályára való.

Különösen tapasztaljuk a strandfürdőinknél, uszodáknál, hogy nem egy esetben oly egyén van mint uszómester alkalmazva, aki az uszástanítás technikájával, vagy a vízbőlmentés szakszerű fogásaival nincsen teljesen tisztában, pedig ez egy olyan felelősségteljes állásnál, mint az uszómesteri állás, a legfőbb követelmény. Ezért ismételtén felhívjuk az illetékes hatóságok figyelmét, hogy e lehetetlen állapotra nagyobb gondot fordítsanak. Tegyük végre kötelezővé, hogy csakis oly egyének tölthessék be e felelősségteljes állásokat, akik az első segélynyújtási, mentési és uszómesteri vizsgával rendelkeznek.

A szakegyesület minden évben módot nyújt tagjainak, hogy az első segélynyújtásban kiképzést nyerhessenek az Önkéntes Mentő Egyesület által rendezett tanfolyamai útján, míg az uszni tudó tagjai részére módot nyújt arra, hogy uszómesteri tanfolyamot végez-hessenek. A szakegyesület a fürdős szakmunkásokért áll fenn, módot nyújt a szaktudás fejlesztésére és aki ennek szükségét érzi, az ne mulassza el a hiányokat pótolni. A kor magával hozza a fejlődést és a fejlődéssel lépést kell tartanunk. A ki a fent jelzett kel-lékekkel nem rendelkezik, ne mulassza el ezeket megszerezni.

Nagy Pál, fürdős-elnök.

Milyen napibér-osztályt fizelünk ?

Nagyon sokan vannak fürdős testvéreink között, akik nincsenek kellően tájékozódva, hogy betegség esetére a Társadalombiztosító Intézetnél mely napibér-osztályban vannak biztosítva. Az 1929. évi január havában megtartott hivatalos értekezleten az intézet vezetői a munkaadói és munkavállalói érdekltség között létrejött megállapodás alapján a fürdősök az alábbi napibér-osztályba soroztattak be:

A fürdőüzem megnevezése	Fürdő-szak-munkások	Fürdő-seged-munkások
n a p i b é r - o s z t á l y		
Szent Gellért-fürdő	8	5
Széchenyi-fürdő	8	5
Rudas-fürdő	8	5
Szent Lukácsfürdő	8	5
Rácfürdő	8	5
Royal körüli fürdő	8	5
Első Magyar Gőzfürdő	6	4
Erzsébet Sósfürdő	6	4
Királyfürdő	6	4
Császárfürdő	6	4
Szent Margitszigeti Gyógyfürdő	6	4
Idényszerű strandfürdő	6	4
Itt fel nem sorolt fürdők	6	4

E fenti kis táblázatos kimutatásból minden fürdő alkalmazott megállapíthatja, hogy melyik napibér-osztályba tartozik. Jövő számunkban közölni fogjuk a vizsgyógyintézetek és sanatóriumok beosztását, valamint hogy milyen összegeket kell fizetni és mit kap a biztosított beteg tag.

Vegyes hírek.

Házasság. *Teszárk Gizella* a kun-utcai fiók-kórház főápolónője és *Cilli János* I. évi szeptember hó 1-én házasságot kötöttek. Tartós boldogságot kívánunk a házastársaknak.

Választmányi ülés. A Fürdősök Egyesülete I. évi szeptember hó 12-én tartotta meg rendes havi választmányi ülését. *Nagy Pál* elnök üdvözölte a megjelent választmányi tagokat és megállapítván a határozatképességet az ülést megnyitotta. A jegyző távolléteben a jegyzőkönyvet *Nánay József* olvasta fel, ami ellen kifogás nem tétetett, mire ez a választmány által hiteltelítették. *Vilkovits János* a pénzügyi állományról számolt be, ami egyhanguan vételtel tudomásul. *Nagy Pál* ezután beszámolt a szabadsága alatt feltöltött hivatalos utjának eredményéről, amit a választmány tudomásul vett. *Szieben József* főtitkár a beérkezett leveleket olvasta fel, amelyek tudomásul vétele után *Nánay József* és *Vilkovits János* indítványai tárgyalattak és fogadtattak el. Majd kisebb jelentőségű ügyek lefolytatása után a napirend kimerülvén, az elnök az ülést bezárta.

Halálozás. *Pellák János* 19 éves IV. tanítóképződei növendékét a nyiregyházi uszodában végzetes szerencsétlenség érte. A fiatalember, aki egyébként kitűnő uszó volt, az uszoda trambulinjáról szalott ugrott a vízbe és ez oly szerencsétlenül sikerült, hogy feje az iszapba furdott és a halgencse eltört és rogtóni halálát okozta. *Pellák Sámuel* fürdőmestert — aki fürdős-szakosztályunk vezetőségi tagja — és családját e szerencsétlenséggel mély gyász érte, mert *Pellák Jánosban* a gyermeküket vagyis testvérüket veszítették el. Az elhunyt temetését Nyiregyházáról Budapestre szállították. A temetés az evangélikus egyház szertartása szerint I. évi szeptember hó 13-án d. u. 4 órakor volt a farkasréti halottak házában és az elhunyt ugyanott helyeztetett örök nyugalomra. A temetésen a

gyászoló családon kívül sok fürdős testvérünk is részt vett. A gyászoló család fájdalomában együtt érezünk. Nyugodjék békében!

Magyar-est. A Betegápolók Egyesülete I. évi szeptember 15-én első ízben rendezett székházának nagytermében Magyar-estet. Az est sikerét nagymértékben befolyásolta a záporként szakadó eső. Azonban a rossz idő ellenére is jól sikerültek mondhatjuk az estélyt. A megjelent vendégek igen jó hangulatban töltötték el az estét és kedves emlékekkel távoztak. A jó ételekért és kitűnő italokért — amelyekkel lázi kezelésben szolgáltatót ki a vendégeknek az egyesület vezetősége — a legnagyobb elismerés illeti azon kártyárnőket, akik a konyhán tevékenykedtek, valamint az egyesület vezetőségét.

Gyermek-felruházás. Szövetségünk és annak szakosztályai, mint az elmúlt évben, úgy ez idén is ismételték felruházta azon tagok gyermekeit, akik erre igényt tarlanak. Már most felhívjuk azon t. Tagtársak és Tagtársnők figyelmét, akik e segélyezésben részt ohatjanak venni, jelentsek be igényeiket a szövetség titkárságánál. Előre bocsájtsuk, hogy ha az igénylés olyan mérvű lesz, amelyre a vezetőség nem számítot, úgy egy családból csak egy gyermek részeseülhet segélyezésben. Egyben felkérjük a tehetősebb tagjainkat, hogy adományaikkal segítsék a vezetőséget, hogy minél több gyermeket örvendeztethessünk meg.

Mi lörlénik egy fővárosi fürdőben ? A főváros tulajdonát képező egyik nagy fürdőben létezik meg az elmúlt helekben az alábbi esetek: Az egyik napon egy női fürdőző vendég beállt az irodába és panaszl tesz hogy bizonyos mennyiségű pénze a fürdőzés alatt a kabinból eltűnt. A panasz nyomán elrendelték a mofozást. A mofozást egy tisztviselőnél jelenlétében a helyettes fürdőmesternő végezte, még pedig egy külön szobában, ahol teljesen levetkőztették az alkalmazottakat. A mofozás — természetesen — eredménytelen maradt. Az eset két nap múlva megismétlődött, majd néhány napra rá újból megismétlődött. A mofozás azonban minden esetben eredménytelen maradt. Az alkalmazottak, akik mind 10—15 év óta állanak a fürdőüzem szolgáltatásban és teljes melegegésédét érdemelték ki az igazgatóságának, méltán, megdöbbenéssel és a legnagyobb felháborodással vetették magukat alá a mofozásnak. Sőt az ügyből kifolyólag — mint értesülünk — az egyik alkalmazott egy napi „sefára” is küldötték — az esetet hallva mi is megbotránkozunk, mert ez intézkedésben nemesak egyik-másik tisztviselő felbuzgóságát látjuk, hanem azt is, hogy az illető rendelkező járattal még a fürdőüzem szabályaitban. A fürdőüzem békéjét és nyugalmát mégsem lehet így módon és eszközökkel megzavarni. Szerény nézetünk szerint az ily ügyeket másként kellene elintézni. Egyrészt dupla kulccsal, vagy női delegatív beállításával s. b. Mert nézetünk szerint a tolvaj semmi esetre sem a jól bevált alkalmazottak között keresendő. Egyébként is ott fuggenek a táblák, hogy csak azon értékekért vállal az igazgatóság felelősséget, amelyek safe-ben helyeztetek el. Így minden fürdővendég tudhatja, hogy értékeit — ha van ilyen — a safe-be adja le, mert így semmi esetre sem érheti károsodás. Ez alkalommal nem kívántuk a fürdőüzemet, sem a tubuzgó tisztviselőt megnevezni, azonban, ha az eset megismétlődik nem fogunk elől sem elriadni, sőt illetékes helyen az ily eljárás ellen orvoslást fogunk keresni és bizonyára találni is.

Lakcim változás. Kérjük mindazon kártyárnőket és kártyárnőket, akik lakást, vagy munkahelyet változtatnak, ne mulaszták azt el bejelenteni a titkárságnál, hogy szaklapunk szétküldésénél akadály fel ne merülhessen.

Esti Kereskedelmi Szaktanfolyam. A Baross Szövetségnek a Kultuszminisztérium felügyelete alatt álló esti kereskedelmi szaktanfolyamára a beiratkozások szeptember 16—25 ig tartanak meg, este 6 és 7 óra között a VII., Dohány-utca 32. sz. alatti polgári iskolában. Kereskedelmi irányú tárgyak előadása este 7 és 9 óra között. Bővebb felvilágosítás és tájékoztató a Baross Szövetségben kapható. (IV., Váci-utca 56—58.) Telefon: Aut. 885—888.

Székház-bélyeg. A Fürdősök Egyesületének székház-bélyege elkészült. A bélyegek igen szép kivitelben készültek. Kéri a vezetőség, hogy a a szaktársak és szaktársnők emléki céljából és a székház ügyének mielőbbi megvalósulása érdekében váltsák azt meg.

Felelős kiadó: Szieben József.